

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI

Zastępca
Prokuratora Generalnego

Warszawa, dnia 28 marca 2007 roku

PR IV Dsn 36/07

BM - I- 0700 - 108/07

Dot. BPS/DSK – 043 – 147/07

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 29.03.07 (BPS)
nr. 2264 podpis.....

GABINET MARSZAŁKA SENATU
Biuro Prace Senatorki
Wpłynęło dn. 30.03.07
nr. 2896 podpis.....

Szanowny Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

W związku z oświadczeniem senatora Rafała Ślusarza złożonym podczas 28 posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 lutego 2007 roku, przesłanym do Ministerstwa Sprawiedliwości w dniu 02 marca 2007 roku w celu zajęcia stanowiska, stwierdzam, że Ministerstwo Sprawiedliwości podziela pogląd pana senatora co do konieczności lepszego porozumienia pomiędzy organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości a organami samorządu zawodowego lekarzy w zwalczaniu zjawiska korupcji w środowisku pracowników służby zdrowia. Resort sprawiedliwości znając wagę problemu deklaruje wolę pełnej współpracy.

Miarą należytego doceniania walki z tym zjawiskiem są postępowania karne wszczynane przez organy ścigania w przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa korupcji wśród pracowników służby zdrowia.

Przedmiotowe postępowania, w szczególności wśród lekarzy, budzą duże społeczne emocje ze względu na szczególne zaufanie jakim wykonujący ten zawód

są obdarzani. Organy ścigania przypadków korupcji wśród personelu służby zdrowia nie starają się szczególnie uwypuklać, lecz należy się liczyć z tym, że podobne sprawy są przedmiotem szczególnego społecznego zainteresowania a co za tym idzie medialnego, zwłaszcza jeśli chodzi o lekarzy o najwyższych kwalifikacjach zawodowych i z tego powodu znanych opinii publicznej.

Zarzuty stawiane lekarzom są przedmiotem starannej analizy, prokuratorzy prowadzący sprawy doskonale rozróżniają gesty wdzięczności pacjentów od korzyści majątkowej lub osobistej, przyjmowanej przez lekarza jako osoby pełniące funkcje publiczną, w rozumieniu przepisu artykułu 228 kk. Nie odnotowano dotychczas przypadku postawienia zarzutu korupcji pracownikowi służby zdrowia, który przyjął od pacjenta kwiaty jako dowód wdzięczności po dokonanych zabiegu leczniczym. Należy przy tym podkreślić, że stawiane przez organy ścigania zarzuty są przedmiotem niezależnego rozpoznania przez sądy powszechne, po skierowaniu aktu oskarżenia.

Przepisy dotyczące zatrzymania osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa dotyczą wszystkich w jednakowym stopniu, bez względu na wykonywany zawód, zaś zastosowanie środków przymusu powinno być istotnie miarkowane do niezbędnej potrzeby. Ocena takiej potrzeby każdorazowo należy do kierującego czynnościami na miejscu zatrzymania i powinna być wyważona ale jednocześnie adekwatna do potrzeb. W związku z tą czynnością zatrzymanemu przysługuje szereg uprawnień.

Czynności zatrzymania dokonywane przez funkcjonariuszy pozostają pod kontrolą ich bezpośrednich przełożonych. Przepisy kodeksu postępowania karnego w artykule 244 § 4 kpk nakładają na policję obowiązek powiadomienia o zatrzymaniu prokuratora, artykuł 245 § 1 kpk pozwala na kontakt zatrzymanego z adwokatem zaś art. 246 § 1 kpk przewiduje możliwość złożenia zażalenia na zatrzymanie do Sądu Rejonowego właściwego dla miejsca zatrzymania lub prowadzenia postępowania.

Przepisy kodeksu postępowania karnego nie znają pojęcia lustracji majątkowej. W każdej natomiast sprawie sąd oraz organy ścigania w postępowaniu

przygotowawczym w oparciu o artykuł 291 kpk w razie popełnienia przestępstwa, za które można orzec grzywnę, przepadek, nawiązkę lub świadczenie pieniężne albo nałożyć obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę mogą z urzędu dokonać zabezpieczenia wykonania orzeczenia na mieniu podejrzanego. Czynności takie dokonywane są przy istnieniu przesłanek materialnych i formalnych bez względu na to kim jest podejrzany, lekarze z zawodu nie są w tym względzie wyróżniani.

Polskie prawo karne nie zna kary dożywotniego pozbawienia prawa do wykonywania zawodu, w tym zawodu lekarza. Stosownie do treści artykułu 39 kk oraz 41 § 1 kk a nadto 43 § 1 ust 2 kk znany jest środek karny pod postacią zakazu wykonywania określonego zawodu /w tym lekarza/, w przypadku jeżeli sprawca nadużył przy popełnieniu przestępstwa stanowiska lub wykonywanego zawodu albo okazał, że dalsze wykonywanie zawodu zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. Zakaz orzekany jest latach od roku do lat 15. na podstawie art. 42 ust. 1 pkt. 4 Ustawy „o izbach lekarskich”, /Dz.U. z dnia 26 maja 1989 roku z póź, zm./, sąd lekarski może orzec pozbawienie prawa wykonywania zawodu, stosownie do treści art. 47 ust. 3, kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu powoduje skreślenie z listy członków okręgowej izby lekarskiej *bez prawa ubiegania się o ponowny wpis*. Właściwym organem zatem do zajęcia stanowiska w tej sprawie jest Naczelna Izba Lekarska.

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Tomasz Szulc